

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

**nr. 6563 van 15 februari 2011
in de zaak A. 198.806/XIV-32.755**

In zake :

XXXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kristien Hendrickx
kantoor houdend te 1160 Brussel
Vorstlaan 144/33
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het cassatieberoep, ingesteld op 12 januari 2011, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 53.916 van 27 december 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 18 januari 2011 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De Raad van State heeft, in navolging van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, reeds herhaaldelijk gesteld dat artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950, (E.V.R.M.) niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen. Het eerste middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

De verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting over de vereisten van artikel 13 van het E.V.R.M. waarna zij stelt dat in het bestreden arrest geen enkele afweging inzake de mogelijke schending van artikel 3 van het E.V.R.M. is gebeurd en er dus geen adequate rechtsbescherming is geboden. Hierbij gaat de verzoekster voorbij aan het feit dat zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. bij een mogelijke gedwongen terugkeer naar het land van herkomst heeft opgeworpen. Bovendien gaat de verzoekster voorbij aan de uitgebreide en concrete motivering in punt 2.1.4.8.1. van het bestreden arrest, waarin wordt verwezen naar de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas en waarin omstandig wordt uiteengezet waarom er geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan worden aangenomen. Zij toont alleszins niet aan dat de toetsing aan artikel 3 van het E.V.R.M. ruimer of anders had moeten zijn dan de beoordeling die in het bestreden arrest is gemaakt aangaande het reële risico op ernstige schade. Het tweede middel is kennelijk niet-ontvankelijk, minstens kennelijk ongegrond.

Met de algemene stelling dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “geenszins de situatie van het land van herkomst heeft onderzocht alvorens een beslissing te nemen of dit minstens niet blijkt uit de motivering van het arrest”, gaat de verzoekster volledig voorbij aan de omstandige en concrete motivering dienaangaande in punt 2.1.4.8.1. van het bestreden arrest. De verzoekster toont dan ook niet aan op welke wijze artikel 4.3 van Richtlijn 2004/83 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, voor zover zij rechtstreekse werking zou hebben, zou zijn geschonden. Het derde middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

Aangaande de voorgehouden schending van artikel 39 van Richtlijn 2005/85 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, beperkt de verzoekster zich opnieuw tot een theoretische uiteenzetting. Zij gaat daarbij andermaal aan de concrete motivering van het

bestreden arrest voorbij en toont dus niet aan op welke wijze de aangehaalde bepaling, voor zover zij rechtstreekse werking zou hebben, daarmee zou zijn geschonden. Het vierde middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vijftien februari tweeduizend en elf, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Joris Casneuf.

Carlo Adams.